

ANDRÁSSY PÉTER tanár emlékbeszéde

Amikor - mint később kiderült - drága barátunk Csapody István, utoljára járt a Károly-magaslaton, és ott Tamás fia segítette őt, a példakép Gombocz Endre nevét viselő házba, a lépcsőnél kétszer is megbotlott.

A betegséget tükröző arcának szájugában kis mosollyal, ezt mondta: **Egyre közelebb a küszöb!**

Hogy jöhet ez közelebb, kérdezhetik Önök? A Magas-Tátrai közös kirándulásainkra gyakran kísért el bennünket, József Attila: Isten című verse. Első négy sorát felidézve, választ kapunk a kérdésre:

**„Láttam, uram a hegyeidet
s olyan kicsike vagyok én.
Szeretnék nagy lenni, hozzád hasonló,
hogy küszöbödre ülhessek, Uram.**

Sajnos az 1990-es évek második felétől már nem tudott velünk jönni. A verset - kissé szabadon folytatva: egy apró emberi szív gyenge dobogása elveszett a roppant hegyek dobogásában Majd Csapody István, öt évvel ezelőtt az Úr küszöbére ülhetett, mi pedig a Schneeberg keresztjénél és a Magas-Tátra sziklafala alatti jelképes temetőben – ahol 1984-ben ő beszélt nekünk Kitaibel Pálról – rá emlékezhettünk és a közben elhunyt útitársaink lelki üdvéért imádkozhattunk.

Itt kérdezte meg tőlem, csoportunk legfiatalabb, tíz éves tagja, a következőt:

„Akikre most emlékezünk, azok most látnak, hallanak bennünket?” Ebben biztosak lehetünk – mondtam –, de te tudod-e, hogy ki volt Csapody István? „Tudom ám!” – hangzott a válasz. „Ő az a bácsi aki sokat mosolygott, és keveset volt mérges, aki le van fényképezve a kilátóban, ahol a botja és a szemüvege is látható.”

Igen! Azok, akik személyesen ismerhették, akik jártak vele erdőkben, réteken, azokban elsősorban mosolya, figyelmessége, türelme és a párturalom elleni kifakadásai élnek. Ezek persze a botanika számára, nem megfogható, nem objektív kategóriák.

A tudományos munkásságára emlékező, könnyebb helyzetben van és lesz, hiszen sok évtized múlva is bemutathatja könyveit és egyéb írásait. A szeretetet sugárzó mosolyt, főként pedig a barátságot, sajnos évről-évre kevesebben őrizhetjük.

Ezért nagyon fontos, hogy a fiatalok és az őt személyesen nem ismerők halljanak a hitét, magyarságát óvó, család-ját, városát, a természetet szerető emberről, aki számára minden barátság az isteni kegyelem ajándéka volt, aki a barátságot nem ranghoz, érdekekhez vagy életkorhoz mérve adta, őrizte.

A Kitaibel emlékét ápoló középiskolai tanulmányi verseny nemzetközi döntőjében, ahol a szóbeli zsűri elnöke volt A védett növények című könyvét dedikálta egy 15 éves, tiszta tekintetű erdélyi diáknak, aki aztán örömeiben úgy futkározott fel és alá a nagy teremben, mintha egy versenyautót kapott volna. Társainak mutogatta a beírást, amely így szólt:

„Ifjú barátomnak T. Vincének, szeretettel: dr. Csapody István”

Azt kívánom, hogy ez a márványtábla legyen az erdélyi fiú őszinte boldogságához hasonló örömforrása városunkban a barátságnak, az önzetlen szeretetnek és ne kelljen szégyenkezniük majd a falfirkálók „kiteljesedése” miatt

Köszönöm, hogy a család lehetőséget adott az emlékezésre!

Köszönöm a jelen lévők baráti figyelmét.